

Ангел Каралийчев
Житената питка

Разровила баба огнището скришом, извадила питката и я потулила някъде. Ваню и Кунето претършуваха кътовете, пъхаха главичките си под леглото, ровиха се в долапа, гледаха повторно в пещта – няма я.

– Бабо, дай ни питката, бабо! – замоли се Ваню.

– Бабке, молим ти се, дай ни я! – изправи се пред нея сестричето му.

– Шшшшт! Мирувайте, че видите ли хурката! – сопна се баба им.

– Бабичко, много сме гладни ба! – с нажален глас пееше Кунето.

– Я зяпни да видя!

Пуста баба, все не вярва. Кунето разтвори като рибка малката си уста.

– Пуй, че огладняло момичето ми – рече бабата, – ами сега? Ха почакайте още малко, да се върне от гората тетю ви с шейната.

– Де е питката ба? – дръпна сукмана й Ваню и я погледна с очи, от които се гласяха да паднат две сълзи.

– Де я. Отиде да си обиколи нивката. Не я ли видяхте, кога изскокна? Ей я там, хе, тича по пътя. Подир нея куцука Черню и джафка.

Ваню и Кунето залепиха очи на изпотения прозорец. И видяха широкия, белия път. Нападал от небето сняг – един човешки бой. Затрупал дърветата, затрупал малките къщурки, затрупал гората. Студено и страшно е на полето. Големи постали вълци сноват по пъртината, гледат към село, където пушат комините, точат си зъбите и ръмжат. Никой не смее да ходи там. А тя, нищо и никаква питка, излязла от огъня с гореща глава, отърсила от гърба си въглените и се търкулнала. Хайде-е-е! Отива да си обиколи нивката.

– Бабо... – обърна се умислен Ваню.

– Ей.

– Право ще кажеш, вярно ли е?

– Кое?

– Онуй, дете ни го разправи снощи, че уж питката ходела да си обикаля нивката.

– Вярно е, чедо! Баба никога не лъже.

– Ами далеч ли е нивката?

– Много е далеч.

– Чак до голямата гора, че зад нея? – показа с пръст Кунето.

– Там.

Двете деца пак опряха очи на прозореца. Пада ситен сняг. Сипе, сипе. Затрупва къщите. Те пъшкат под дебелия юрган и дъхът им едвам излиза през комините. Мудно крета по пътя една биволска шейна,

накамарена с дърва. Преваля зад моста и чезне зад снега.

– Бабо, хайде пак да ни разправиш за питката – обърнаха се двете замислени руси глави към очилатата бабичка.

– Какво да ви разправам, нали снощи ви разправих.

– Още един път искаме.

– Хубаво. Слушайте! Тя, питката – започна баба им, – като излязла от огъня, озърнала се, смъкнала от гърба си въглените и полека се промъкнала през откреннатата врата. Плюла си на петите и ударила на бяг. Подир нея се втурнал Черню. Гонил я до моста, но не я достигнал, защото летяла напреде му като заек. Щом разбрал, че няма да я стигне, Черню лавнал два-три пъти подир оня, що духа, и се върнал.

Минала питката през равното поле, навлязла в гората. Тъкмо влизала в гората и насреща ѝ, насред пътя, отневиделица изскочил вълк, ей такъв, три дни нищичко не хапнал. Облещил се, тропнал с крак:

– Стой, питке житена! Както съм прегладнял, наведнъж ще те лапна, ама ме е страх да не се задавя.

– Недей, вълчо, брат да си ми! Ще се задавиш, много съм корава. Почакай ме тук, додето се върна! Мене ми е баба заръчала нивката да обиколя, където съм се родила, че да стана мека и сладка. Сега не съм за ядене: много съм гореща.

Излъгал се глупавият вълк. Хванал вярa. Клекнал на пътя. Чака, чака, а студеният вятър брули ушите му.

Питката хукнала. Бре нагоре, бре надолe, между старите дървета – право на нивата. Гледа – голяма, широка нива. Насред нивата – крушасамосянка, стои като самодива в бяла премяна. А под синора – кладенчето замръзнало.

Навела се зачервената от студ питка и попитала:

– Тук ли е житцето?

– Тук съм – рекло то с тъничко гласче като на пчелица.

– Ами будно ли е, или спи?

– Будно е. Трае си на топло, под снега. Завило се презглава с бяла черга. Едвам диша.

В гората било много страшно. Нивата – сред самата гора. Бучел лудият вятър. Дърветата плачели. А житцето се затоплило – нищичко не ще да знае.

– Gladно ли е? – попитала го питката.

– Не е.

– Ха тогаз нека мирува, че напролет, когато се стопи белият снежен юрган и славеите запеят край нивата, стръкчетата му да израснат

високо, едър клас да завържат. Ще напълнят житницата догоре. Нека знаят малките стръкчета – всичките ще станат питки.

Засмяло се тихо под снега житцето. Уж го лъжела питката. Как може то да стане питка?

Глупавичко е, защото е много мъничко – само на два месеца.

Тръгнала си питката назад. Свършила си работата, иде си у дома. Не минала през гората, ами заобиколила по долината, през ливадето, поела дълбокия път – иде си.

– Ами вълкът, бабо?

– Вълкът клекнал сред гората, чака и трака със зъби, а студеният вятър брули ушите му.

Пустата питка, колко е хитрушка!

Вратникът скръцна. В двора влязоха шейни.

– Ваньо-о-о, тичай – шейната!

– Иде си тетью, ху-у-у-у! Какъв е побелял!

– Хайде, Куне, налеј топла вода в менчето, да си умие баща ти ръцете, защото цял ден е мръзнал. Пък аз ще отида в малката къща, да видя дошла ли си е питката.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: BНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3366>]